

BLAUS DE L'ÀNIMA

CAP A L'ANY 1988 VAM PROPOSAR al Teatre Lliure un recital que, amb dos músics més, era tot un repte per a nosaltres. Vam aproximar els nostres estils com uns passos de dansa... *Ben a prop*.

A en Fabià Puigserver i a en Lluís Pasqual, els va agradar molt la idea. Llavors, directors, actors, tècnics... tota la 'gent' del Lliure va estar molt a prop d'aquell projecte i ens va fer costat amb la mateixa il·lusió que la primera vegada que vaig trepitjar el Lliure l'any 1977. L'espectacle, doncs, va ser en cartell del 4 al 21 de febrer, i al cap d'un temps vam enregistrar el disc. Avui celebrem l'aniversari d'un treball conjunt, des de l'any 88 fins ara,

i la sortida d'un doble disc nou. No hem deixat mai d'estar ben a prop, i ho fem en un escenari mític per a nosaltres... el Lliure, símbol durant tants anys d'un camí de llibertat i d'exigència artística que ha estat únic en aquest país.

On ens portarà aquesta celebració de més de 20 anys? De moment, cap a les tonalitats 'blaves de l'ànima' que volem compartir amb vosaltres. **Maria del Mar Bonet i Manel Camp**

BLAUS DE L'ÀNIMA
Més de 20 anys ben a prop
de Maria del Mar Bonet
i Manel Camp
intèrprets Maria del Mar Bonet
i Manel Camp
producció C Managers & LMS
amb la col·laboració de VESC
Gràcia. 27 de setembre a 2 d'octubre
20'30h. (de dt. a ds.) / 18h. (dg.)
18€ / 27€

**MARIA
DEL MAR
BONET**

Música

L'amistat no s'acaba mai. Si s'acaba algun dia és que el que pensàvem que era amistat no era amistat: era una merda. Moltes vegades la trobem en les novel·les, en els poemes, en les cançons que formen part important de la nostra vida. Fa més de vint anys que Manel Camp i Maria del Mar Bonet viuen molt a prop la música que els agrada. Junts i per separat mai no han deixat de sentir la necessitat de pujar a un escenari i dir a la gent que ells dos i la música són una mateixa cosa, inseparables. El piano de Manel. La veu de Maria del Mar. Tants anys rodant pels tocadiscos d'un temps que a poc a poc hem vist com ens el roba-ven sense que els lladres dona-

ren cap explicació. El món és d'ells, dels domadors de consciències. Però la música no. Almenys no la música que estima el duo humà i musical que hui inicia aquesta columna, una columna que dura setmanalment no sé si una quinzena d'anys, pam amunt o avall. Fa uns dies que el disc *Blau de l'ànima. Més de 20 anys ben a prop* està a les botigues. No resulta fàcil furgar en el passat i que no ensopeguem amb la nostàlgia. No han tornat, però, els col·legues de temps i aventures musicals amb la nostàlgia en la cara. I tant que no. El passat assumeix ara les traces del contemporani. El passat cal interpretar-lo, no només veure com passa, deia Walter Benjamin. El blau és el color de la tornada. La veu de Maria del Mar Bonet es busca a si mateixa

en les cançons que abans van tindre una altra forma, una manera diferent d'eixir al carrer. I mai no es perd –tot i que l'una i l'altra tenen vida pròpia– del camí que paral·lelament va assenyalant el piano de Manel Camp. La trobada amb les cançons que van formar part de tantes vides és ara el feliç descobriment d'un temps decididament bolcat en el present. Aquell *Ben a prop* de fa vint-i-tres anys es completa ara amb les cançons que tots dos estimen no sé si més que totes les altres. No falten en el nou disc els seus amors de sempre. I tampoc aquells que han anat sorgint en el camí. Jo continue sense poder evitar la ràbia, una maleïda ràbia que commou, quan sona *Què volen aquesta gent*. I al seu costat, aquell vell portent que era i continua sent Jim després

de tant de temps amb la presència de Quico Pi de la Serra en la memòria. I un poc més enllà (o més ençà, qui ho sap) *Cançó del bes sense port*, una lleu filigrana que a mi em sona a obra mestra. No sé si Maria del Mar Bonet i Manel Camp presentaran el seu magnífic disc al País Valencià. De dalt a baix tenim un panorama difícil per a segons quins compromisos. Tant de bo no passe de llarg aquesta possibilitat. Tant de bo.

Natural y cercano

**Maria del Mar Bonet
y Manel Camp**

Jamboree, 2 de octubre

MIQUEL JURADO

Dicen que es época de reinventarse. A primera vista podría parecer que tanto Maria del Mar Bonet como el Jamboree están en ello; pero, tras asistir al primer concierto de la cantautora mallorquina en la cava de jazz barcelonesa, la respuesta es no. De reinención, nada. No hay cosa más natural que un puñado de canciones, algunas de irrefutable aroma jazzístico, interpretadas con sentimiento en la distancia corta de un club.

Bonet y Manel Camp llevan dos décadas compartiendo escenario, hablar de compenetración es tan obvio como innecesario. Una identificación entre el piano y la voz que alcanza su mayor intensidad en la soledad, sin otros instrumentos que distorsionen, para bien o para mal, esa profunda relación. En el pequeño escenario del Jamboree, a pocos metros del oyente, todo suele magnificarse. Los dos músicos repasaron algunos estándares del jazz y canciones del repertorio de Bonet en versiones íntimas pero cargadas de emoción. Desgarradora, por ejemplo, la versión de *Es fa llarg esperar*, y como colofón ese *Jim* que, por estos pagos, ya es tanto de la Bonet como de Billie Holiday.

Bonet y Camp se mantendrán en el escenario de Jamboree hasta el próximo domingo a razón de dos conciertos diarios (20.00 y 22.00 horas). Ineludible.